VERLOREN BLOEDBAND

Ik ken jou

RENSJE DERRIKS

VERLOREN BLOEDBAND

IK KEN JOU

Rensje Derriks

Cozy Crime Novel

COLOFON

© 2025 Rensje Derriks
Auteur: Rensje Derriks
Uitgeverij: www.bookmundo.com
Omslagontwerp: © 2025 Rensje Derriks
Redactie en binnenwerk:
ISBN 9789403840628

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch, AI of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Website: https://boekschrijver.com

Familie is voor eeuwig verbonden

De ergste zonde in het leven is:
Weten wat goed is
Maar dat niet kiezen.

Maarten Luther King

Waar we werkelijk naar verlangen is menselijk contact
Een rustige aanwezigheid, een zachte aanraking
Deze kleine gebaren zijn de ankers die ons overeind houden
wanneer het leven overweldigend aanvoelt.

Ernest Hemingway

VOORWOORD

Anna, Beatrice en Caro zijn blij dat hun leven in rustig vaarwater terecht is gekomen. Na de begrafenis van hun biologische moeder wordt hun band, ondanks hun verschil in karakter, steeds hechter.
Beatrice heeft haar zwerversleven opgegeven en werkt hard om een mooie toekomst op te bouwen.
Ze studeert om haar diploma te halen en helpt daarnaast Anna met haar stichting. Samen met Erik gaat ze een project starten in Zuid-Afrika om minderbedeelden te helpen.

Vergeten zijn de moeilijke tijden waarin een crimineel hun moeder had vermoord en Anna ontvoerd was.
Maar helaas vergeten sommige criminelen niet wie hun leven tot hel heeft gemaakt.
Kunnen de zussen elkaar helpen als iemand wraak op hen neemt? Of komt er hulp uit een onverwachte hoek?

Dit boek heb ik digitaal ingevoerd via bookmundo.nl en bij hen uitgegeven.
Mijn dank gaat uit naar mijn lezers die het eerste deel hebben gekocht en nu ook het tweede deel in handen hebben.
Ook gaat mijn dank uit naar mijn proeflezers. Zij hebben mij geholpen om dit verhaal weer zo goed mogelijk op papier te zetten.

Ik wens u veel leesplezier met mijn derde boek.

Rensje Derriks
Swolgen, 25-01-2025

Inhoudsopgave

Wat vooraf ging 11
PROLOOG 13
I 17
II 29
III 44
IV 55
V 65
VI 69
VII 79
VIII 89
IX 101
X 113
XI 123
XII 133
XIII 145
XIV 158
XV 170
XVI 186
XVII 190
XVIII 200
XIX 212
<Epiloog> 218
Gedicht 228

Wat vooraf ging

Dit verhaal is het vervolg op Verloren Bloedband: In naam van Johanna.
Heeft u deze niet gelezen? Hieronder het verhaal in het kort.

In deel I van Verloren Bloedband gaat Anna, die vanaf haar geboorte geadopteerd is, op zoek naar haar zus.
Het blijkt dat ze zelfs twee zussen heeft.

Haar hele leven werd op z'n kop gezet toen ze erachter kwam dat haar biologische moeder vermoord was.
Ze werd geconfronteerd met een crimineel die er alles voor over had dat de waarheid niet boven tafel kwam.
Maar Anna was, net als haar moeder, zeer eigengereid en was vastbesloten erachter te komen wat er met haar moeder was gebeurd.

Tijdens het onderzoek is ze haar twee zussen, Caro en Beatrice, tegengekomen. Ondanks hun bloedband staan zij totaal anders in het leven dan Anna.
Maar ondanks de grote verschillen in hun levens en hun karakters, vinden ze uiteindelijk veel steun bij elkaar.

Ze begraven hun moeder en vanaf dat moment willen ze alleen nog maar samen door het leven en moeten ze een manier vinden om hun band te versterken.

Ik wens u veel leesplezier!

PROLOOG

De vrouw onder hem bewoog wild want ze probeerde het drukke ritme van zijn lichaam te volgen.
Maar doordat haar handen, door hem, strak boven haar hoofd werden vastgehouden, kon ze onmogelijk vrij bewegen.
Ze probeerde de Nederlandse man tot bedaren te brengen door hem sussend toe te spreken maar vandaag was ze daar niet toe in staat.
Hans was als een getergd dier binnen gekomen en de meeste hoeren waren weggevlucht toen hij door de deur binnen was komen rennen.
Maar deze vrouw was één van de weinige die hem nog binnenliet in haar slaapkamer.
Ook omdat ze wist dat haar collega's, in dit oudste vak ter wereld, dicht in de buurt waren. Ze hadden dit gezamenlijk afgesproken sinds hij de vorige keer enkele dames te hardhandig had aangepakt.
Hans liet te vaak zijn angst en woede overheersen in het oude dierlijke spel tussen twee mensen. Hij moest zijn emoties kwijt en dit was het enige moment dat hij het gevoel had dat hij nog een beetje macht had over zijn eigen leven. Hij voelde zich nu oppermachtig over degene die zwakker was dan hij.

Vandaag was hij de hele middag opgejaagd geweest door zijn tegenstanders. Zijn collega's hadden hem ook nog uitgelachen toen hij het in zijn broek had gedaan bij een vuurgevecht met een andere gewelddadige straatbende.
De man naast hem was geraakt en ter aarde gestort. Hij had nog net kunnen vluchten, waarbij diverse kogels hem om zijn oren hadden gevlogen.
Nu moest hij zijn adrenaline zien kwijt te raken.
Hij raakte geïrriteerd toen de vrouw hem niet goed volgde in het ritme, waardoor hij een rauw kreet slaagde van frustratie.
Boos greep hij haar bij de keel en duwde haar verder in het bed.
"Basta! Stop!" Riep ze wanhopig. Maar Hans moest zichzelf legen om de ontspanning terug te krijgen in zijn lichaam dus werd hij nog feller.

Verschrikt om zijn reactie probeerde ze los van hem te komen maar hij verstevigde alleen nog meer zijn greep op haar.
Ze snakte naar adem en was opgelucht toen hij uiteindelijk met een harde schreeuw klaarkwam, haar handen losliet en zich bovenop haar liet vallen.

Ze wist waar hij toe in staat was want één van de andere meiden was al eens bont en blauw geslagen door hem omdat ze niet deed wat hij wilde.
Sussend probeerde ze hem te laten ontspannen terwijl ze met een langzame beweging onder hem vandaan probeerde te komen.
Hij pakte haar echter opnieuw ruw beet en drukte haar terug in het matras en kwam toen een klein stukje overeind.
Hij vernauwde zijn ogen toe hij de blauwe plek tevoorschijn zag komen in haar nek.

“Lo siento. Sorry.” Verontschuldigde hij zich met een schorre stem.
“Lo siento.”
Hierop liet hij haar los en rolde van haar af en bleef op zijn rug liggen staren naar het plafond.
Snel sprong ze van het bed en pakte vliegensvlug haar kleding bijeen terwijl Hans als een foetus, met opgetrokken benen op zijn zij ging liggen.
Bij de deur draaide ze zich om en keek naar de ineengedoken man, die naakt op haar bed lag.
Deze kerel betaalde als de beste maar was ook een gevaarlijk sujet.
De vrouwen op straat hadden het geld nodig om te overleven maar ondanks de armoede waren er al enkelen die weigerden om hem nog toegang te verlenen in hun bed.
Zijn woestheid was de laatste maanden alleen nog maar erger geworden en ze was bang dat er binnenkort nog doden zouden vallen als hij zo doorging.
Ze zuchtte diep en sprak tegen die man:
“Bij mij kun je vanaf vandaag ook niet meer terecht. Jouw gedrag is onacceptabel. Het zal je tot de ondergang leiden als je blijft

toegeven aan je dierlijke instinct. Je gedraagt je als een wilde wolf die alleen nog maar blindelings zijn gevoel volgt om te doden."
Hij reageerde niet op haar woorden dus vervolgde ze waarschuwend:
"Ik voel dat je eigen dood al om je heen hangt."
Ze hoorde zijn akelige lach achter haar door de gang galmen terwijl ze zich snel voegde bij haar collega's in de kamer tegenover die van haar.

"Stom wijf. Mijn dood! Wat weet zij daar nou iets van. Stomme heks!"
Maar hij wist niet dat deze vrouw hier in Peru bekend stond als iemand met een vooruitziende blik.
Op het moment dat haar naakte lichaam de zijne had aangeraakt, had ze in een flits zijn toekomst "gezien".
Hij zou zijn eigen ondergang tegemoet gaan, wist ze.

I

Caro stond gebogen over de eettafel waaraan Beatrice zojuist nog haar huiswerk had gemaakt.
Met een serieus gezicht, waarbij af en toe een diepe frons op haar voorhoofd zichtbaar werd, keek ze het proefexamen na dat Beatrice vanochtend had gemaakt. Haar ogen schoten snel van links naar rechts over de tekst terwijl ze ondertussen zachtjes met haar pen tegen haar kin tikte. Met deze rode pen zette ze soms resoluut een streep onder een fout die ze tegenkwam.
Beatrice keek oogluikend en gespannen toe hoe er af en toe een rode streep op het papier werd gezet.
Onderwijl zette ze een ketel met water op voor de thee zonder haar ogen helemaal van haar zus af te wenden. Beatrice vond dat ze wel een kopje thee verdiend had na het harde werken van vanochtend.
Af en toe schudde Caro haar hoofd of mompelde ze wat in zichzelf maar voor de rest bleef het stil in de keuken van Dora, de pleegmoeder van Anna.

Anna, die aan de andere kant van tafel zat, keek over de rand van haar laptopscherm naar haar twee zussen.
Normaal zou ze aan haar eigen kleine bureautje in de huiskamer gezeten hebben om haar administratie te doen, maar sinds haar zussen hier ook vaak hun werk deden, had ze haar werkplek verruild voor de eettafel.
Het was namelijk veel gezelliger om samen hier te zitten dan alleen in de huiskamer.
Regelmatig schoof Caro bij hen aan om aan deze keukentafel het huiswerk van de schoolkinderen, die zij lesgaf, na te kijken, terwijl Beatrice dan haar eigen huiswerk maakte.
En hoewel Caro een eigen huisje had was ze liever bij haar zussen omdat ze hier de warmte en gezelligheid vond die ze thuis niet had.
Haar eigen huisje was niet zo heel groot en was nog niet helemaal zo ingericht dat het gezellig aanvoelde. Ze had nog steeds geen tijd

vrijgemaakt om iets leuks van haar huisje te maken. Er stond een kleine bank en een luie stoel maar het ontbrak bijvoorbeeld aan een goede kast. Er stonden in een hoek van de huiskamer enkele dozen met persoonlijke items die nog uitgepakt moesten worden. Binnenkort zou ze beginnen met het uitpakken ervan, had ze zich al enkele keren voorgenomen.

Het huis van Dora was een plek geworden waar iedereen vaak samenkwam.
Agent Andre Veld en Tony Romano waren er vaak te vinden maar ook Tanja Sonsbeck kwam wel eens langs.
Andre werkte nog steeds op het politiebureau maar niet meer zo vaak achter de ontvangstbalie. Hij was door inspecteur Klein gevraagd om hem bij te staan bij enkele politiezaken.
Andre kwam eigenlijk vooral voor Dora, op wie hij vanaf het eerste moment gek was geworden. De laatste maanden was er tussen deze twee iets moois opgebloeid nu Dora ook voor hem was gevallen. Beiden hadden hun eerste liefde verloren en hadden gedacht dat ze nooit meer verliefd zouden worden op hun leeftijd.
Anna gunde het haar pleegmoeder van harte dat ze iemand had gevonden als Andre, die zo lief voor haar was. Ze genoot ervan hoe deze twee verliefde mensen met elkaar omgingen.
Maar ook bij Tony Romano en Anna spatte de verliefdheid ervan af. De twee hadden elkaar ontmoet op het adoptiebureau waar hij Anna had geholpen met het vinden van haar zussen. Voorzichtig had hij haar uitgevraagd toen ze op zijn kantoor was gekomen om hem te bedanken voor zijn hulp. Twee warme ogen hadden haar hart doen smelten en natuurlijk kon ze geen ‘nee’ zeggen.

Tanja Sonsbeck was jaren geleden de hulpverlener van Johanna, de biologische moeder van de drieling, geweest.
Tanja had nu ook Beatrice als hulpverlener bijgestaan.
Ze had Beatrice als eerste geholpen om haar leven financieel op de rit te krijgen, zodat ze nu niet meer als zwerfster hoefde te leven.

Ze kwam regelmatig langs wanneer Beatrice weer vragen had over geld of verzekeringen of iets dergelijks maar ook voor de gezelligheid.
Tanja zelf was alleen en had geen broers of zussen. Haar ouders waren al heel lang geleden overleden.
Omdat Dora wist dat ze vaak alleen thuis zat te eten vroeg ze regelmatig of Tanja mee wilde eten.
Na alles wat ze samen hadden meegemaakt, was er een diepe vriendschap ontstaan tussen Tanja en de familie. Ook zij werd door Dora als een nieuw familielid opgenomen.

Beatrice, die het afgelopen jaar in het tuinhuisje van Dora had mogen wonen, was haar daarvoor verschrikkelijk dankbaar.
Ze mocht er gratis verblijven totdat ze haar leven weer op orde had en ze haar diploma had gehaald, had Dora gezegd.
En in ruil hiervoor hielp ze dan mee in het huishouden. En onderwijl leerde Beatrice ook nog van Dora koken.
Om Beatrice de lessen bij te brengen die ze nodig had om haar diploma te halen, had Caro een collega van haar gevraagd Beatrice te begeleiden.
De keuken in het huis van Dora was het middelpunt van de familie geworden waar de zussen Anna, Caro en Beatrice steeds vaker samen te vinden waren.
In het begin waren er nog wel regelmatig wat aanvaringen geweest tussen de drie. Ze waren zeer verschillend van karakter en hadden alle drie een totaal andere jeugd en achtergrond gehad.
Geen van hen was echter op haar mondje gevallen en daarom hadden ze hun verschil van mening niet onder stoelen of bank gestoken.
Maar in de loop der tijd was er een soort van gemoedelijkheid en een verdraagzaamheid tussen de drie zussen opgetreden.
Caro en Beatrice hadden soms moeite met elkaar omdat ze beiden een zeer sterk zelfstandig karakter hadden, waardoor het vaak botste tussen die twee en het soms tot een ruzie kwam.
Beatrice noemde Caro dan te eigengereid en Caro vond dat Beatrice een veel te grote mond had.

Omdat Caro altijd alleen was geweest, was ze het niet gewend dat andere haar tegenspraken. Ze was van jongs af aan zeer zelfstandig geweest. Ook de kleine kinderen in haar klas durfden juf Caro niet tegen te spreken.

Beatrice deed misschien alsof ze zeer zelfstandig was maar eigenlijk was ze diep van binnen heel onzeker. En door een grote mond op te zetten kon ze dat soms goed verdoezelen.
Tijdens haar leven op straat had ze altijd haar eigen weg gevolgd en om te overleven had ze moeten vechten. Ze had daar nooit haar onzekerheid durven tonen. Want als je onzeker overkwam dan overleefde je gewoon niet tussen de andere zwervers op straat.
Ze keek daarom soms met lichte jaloezie hoe haar zussen vol zelfvertrouwen hun werk deden en hoe goed geschoold ze waren.
Haar achterstand in opleiding en werkervaring bracht Beatrice uit balans en de onzekerheid knaagde aan haar.
Zou zij ooit haar diploma halen en op hetzelfde werk- of denkniveau komen van haar zussen?
Caro's levenswijsheid kwam vanuit haar vele studies maar Beatrice had het op straat moeten leren wat het leven inhield.
Hierdoor was er vaak een verschil van mening tussen deze twee zussen.

Anna probeerde elke keer weer de strubbelingen tussen haar twee zussen te kalmeren.
Als het de spuigaten uitliep was het Anna die dan tussenbeide kwam.
Ze probeerde dan de twee kibbelaars te sussen want ze hield totaal niet van ruzie. Maar wanneer ze probeerde de discussie in betere banen te leiden dan werden haar zussen weer boos op haar.
Uiteindelijke eindigde het vaak dat Anna boos werd omdat haar zussen boos werden op haar omdat ze vonden dat Anna een te grote, betweterige, bemoeial was.
Dat hadden ze haar al vaak verweten.

Anna wist ook wel dat ze zich er eigenlijk niet mee moest bemoeien. Maar ja, ze wilde zo dolgraag dat ze met z'n drieën een warme, hechte familieband zouden krijgen.
Maar zoiets is niet af te dwingen.
In het jaar na de dood van hun biologische moeder groeiden Anna, Caro en Beatrice, ondanks hun verschil van karakter, toch langzaam naar elkaar toe.
Ze accepteerde steeds meer van elkaar hoewel het er heel af en toe tussen Beatrice en Caro toch nog wel eens heftig aan toe kon gaan. Maar het was niet meer zo vaak en heftig als in het begin.
Of zoals Dora gisteren nog zei: "Jullie leren elkaars sterke karakters steeds meer te accepteren. Het zal jullie grootste kracht worden wanneer jullie gebruik leren maken van elkaars ervaringen en gaan samenwerken."

Opeens klonk er een pingeltje op de laptop van Anna, wat betekende dat er een mailtje binnen was gekomen.
Verstoord keek Caro even van haar werk op.
Caro hield van rust en regelmaat, helemaal als ze aan het werk was. Elk geluidje haalde haar uit haar concentratie wat een diepe frons teweegbracht op haar voorhoofd.
"Straks blijft je gezicht eeuwig zo staan als de klok twaalf uur slaat." Pestte Beatrice haar.
Ze ontweek zorgvuldig de boze blik van Caro en zag dat Anna haar stiekem een knipoog gaf.
"Maak jij je maar geen zorgen om mijn gezicht! Ik zou me meer zorgen maken om je taalgebruik in je verslagen. Je moet toch echt veel minder straattaal gebruiken en meer het Algemene Beschaafd Nederlands."
Beatrice klakte met haar tong.

Caro kon geen grapjes velen en al helemaal niet als het grapje over haar als persoon ging. Ze sprong dan gelijk in de verdediging.
Caro was de meest serieuze van dit drietal en had vaak de neiging om Beatrice te corrigeren wanneer ze foute woorden gebruikte of in de ogen van Caro iets totaal verkeerds deed.

Beatrice was meer de losbol en sprak vaak voordat ze nadacht. Ze wist ook wel dat ze iets minder haar mondje moest roeren maar het was soms ook gewoon te grappig om haar zus te pesten. Haar grote mond kwam echter voort uit haar onzekerheid. En deze onzekerheid verbloemde ze door veel en vaak te hard te praten.

Anna begreep wel waarom haar zussen af en toe elkaar de tent uitvochten. Ze waren nu eenmaal alle twee anders. Maar ook begreep ze dat Caro zich een beetje buiten gesloten voelde, nu haar zussen allebei een vriend hadden en daardoor minder tijd voor haar hadden.
Anna was als een blok voor Tony Romano, van het adoptiebureau, gevallen en Beatrice had een lange-afstandsrelatie gekregen met Erik. Deze was teruggegaan naar Zuid-Afrika om zijn ouders bij te staan, nadat zijn vader in het ziekenhuis was beland.

Caro had zich haar leven lang al een buitenstaander gevoeld. Vroeger op school al had ze weinig vriendinnen gehad. Ze hadden haar raar gevonden omdat ze liever met haar neus in de boeken had gezeten. En nu bestond haar leven vooral uit werken en had ze nog steeds geen relatie met iemand. Ze wilde geen vriend omdat ze eigenlijk niets met mannen had. En ze durfde gewoon nog steeds niet toe te geven aan zichzelf dat ze eigenlijk op vrouwen viel. En al helemaal niet aan de anderen…
Anna en Beatrice wisten echter wel dat ze gek was op de lerares van Beatrice, want ze hadden vaak genoeg gezien hoe Caro naar José had gekeken. Maar beiden hadden, na een gesprek zonder Caro, besloten er niets over te zeggen tot hun zus er zelf mee zou komen. Hoewel Beatrice er soms best wel een grapje over had willen maken hield ze toch wijselijk haar mond. Ook omdat ze Anna, met de hand op haar hart, had beloofd rekening te houden met de onzekere gevoelens van hun zus.
Caro was helemaal nog niet zover om het haar pleegmoeder Lisa te vertellen. Ze durfde niet te zeggen wat ze werkelijk voelde omdat ze wist dat Lisa hier zeer zeker afkeurend op zou reageren.

Ze was er ook nog lang niet aan toe om een stap te zetten in een relatie met een vrouw zolang ze niet wist wat ze werkelijk wilde. En ook door de angst dat haar zussen haar hierdoor niet als gelijke zouden zien en hen hiermee diep teleurstelde…
Lisa hamerde er steeds op dat ze nog steeds alleen was en dat haar zussen beiden al wel een relatie hadden.
En omdat ze niet wist dat Caro eigenlijk op vrouwen viel, kwam ze regelmatig met een man op de proppen die ze dan aan Caro probeerde te koppelen.
Hierdoor werd Caro nog meer onzeker en verloor ze langzaam haar laatste beetje gevoel van eigenwaarde.
Anna had al eens geprobeerd om haar een beetje gerust te stellen dat niemand haar zou veroordelen of haar als minder zou beschouwen als ze überhaupt verliefd zou worden op iemand van hetzelfde geslacht.
Maar Anna had aan het gezicht van Caro gezien dat haar zus zelf nog niet zover was dat ze haar gevoelens wereldwijd bekend maakte. Caro was zelfs daarop ontzettend boos op haar geworden en had uitgeroepen dat ze niet wist waar ze het over had.

Beatrice was al vroeg in haar jeugd op straat beland en had ze haar hele jeugd moeten vechten om te overleven.
In het begin was ze vooral opstandig geweest tegen haar zussen en iedereen die haar wilde helpen. Ze was boos geweest op de hele wereld en had zich verongelijkt gevoeld omdat zij als enige van de drie het zwaar te verduren had gehad en dat ze door dit leven op een achterstand was gekomen.
Maar de laatste maanden was ze veranderd en ook wat rustiger geworden. Ze begreep nu wel, na de vele en urenlange gesprekken met Tanja en Dora, dat je zelf je leven moet creëren door de kansen te pakken die je aangeboden werden. En die kansen kreeg zij nu!
Ze was zeer serieus geworden wat haar opleiding betrof.
Tanja had haar geholpen om een stabiel leven te krijgen.
Ze had haar onder andere begeleid om een basisuitkering aan te vragen zodat ze haar zorgverzekering kon betalen. En deze had ze zeer hard nodig gehad om de tandartskosten te betalen.